

Čtení: Matouš 28,1-10

Kázání: Jan 21,13-17

Moji Bratři a moje Sestry. Ježíš Kristus byl vzkříšen. To dnes oslavujeme. A apoštol Pavel nám v jednom svém dopisu říká, jak je to důležité. Protože jestli ne, jestli nebyl Ježíš vzkříšen a je to jenom pohádka, pak máme smůlu. Naše víra je marná a jsme, alespoň podle Pavla, jako křesťané, ti největší ubožáci na světě. No, my věříme, že byl vzkříšen. Nic jiného nám nezbyvá. Alespoň já nevidím pro tento svět ani pro svůj život jinou naději, než že Ježíš porazil smrt. Že ho ani smrt nemohla udržet. A že díky němu to ani s námi smrt nevyhraje. Že poslední slovo bude mít nakonec život. Ten Boží život.

Co ale znamená Ježíšovo vzkříšení pro nás tady a teď? Určitě to není jen věta ve vyznání víry, kterou máme podepsat a odrecitovat, když jsme vyzýváni. Právě ten přečtený rozhovor vzkříšeného Ježíše s Petrem nám ukazuje, co pro nás může vzkříšení znamenat.

Petr. To je ten z učedníků, který byl vždycky první, do všeho šel odvážně a po hlavě. Ten frajer. Skutečný člověk víry a odvahy. My ale víme, jak se právě Petr zachoval, když došlo na lámání chleba. Když zjistil, že Ježíš půjde na smrt. Utekl. A to ještě chvíli před tím se mezi ostatními holedbal, že kdyby všichni ostatní od Ježíše odpadli, on ne. I na smrt že by s ním šel. Ne, nešel. Utekl, a když ho pak nějaká služka poznala, že se taky s Ježíšem kamarádil, uboze se vymlouval a lhal. Zapřel, že by kdy s Ježíšem měl něco společného. A pak ještě jednou a pak ještě jednou. Tříkrát za sebou ho zapřel. A pak se rozběhl.

A tady se najednou Petr setkává se vzkříšeným Ježíšem. A co na to Ježíš? Žádné výčitky. Ježíš neudělal nic z toho, co je nám tak blízké. Místo toho přichází otázka: Miluješ mne? Víc než ti zde? To je zvláštní otázka. Zkuste se nad ní zamyslet. Zkuste si vzpomenout, kdy jste se na něco takového člověka ptali? Miluješ mne? Nebylo to vždycky tehdy, když jste vy právě toho člověka milovali? Neříkali jste tou otázkou vlastně: Já tě miluji. Co ty? Věřím, že i v té Ježíšově otázce tohle bylo. Petře, ty, který jsi mě zradil, ty, který jsi měl tolik řečí a pak jsi zbaběle utekl a nechal mě samotného, miluji Tě. Miluješ ještě Ty mě? A miluješ mě víc, než ti zde? Mám tě rád. ... odpovídá Petr. A i když je to vlastně jiná odpověď, než na jakou se Ježíš vlastně ptal, je to odpověď správná. A Ježíš říká: Ano, teď už můžeš opravdu v životě něco udělat. Pas mé beránky. Abychom tomu asi správně porozuměli, je třeba říci něco o těch dvou různých slovech. Miluješ? Mám tě rád. To Ježíšovo miluješ mne? zní v řečtině: Agapas me? To je otázka po té skutečné lásce. Po té, která se vydává a odevzdává tomu druhému. Která chce nesobecky to nejlepší pro toho druhého. Takovou láskou totiž miluje Bůh člověka. A Petrova odpověď je. Fíló. Mám tě rád. Jako člověk. Nemám na to, abych Tě miloval tak, jako ty mě.

Až po Ježíšově smrti a při setkání se vzkříšeným, Petr chápe, že na to nemá. Že všechna ta jeho hrdinská gesta a slova byla právě jen gesta a slova. Až při setkání se vzkříšeným poznává a přiznává člověk, že je právě jen člověk. A že na to Boží: Miluji Tě! dokáže odpovědět pouze tím lidským: Mám Tě rád. Agapás me? Fíló. A Bohu to stačí. Stačí mu to na tolik, že pověřuje člověka úkolem. Ale až teď. Až si člověk uvědomí, že na to nestačí sám ani svou odvahou ani svou chytrostí ani ničím jiným.

Proč se Ale ptá Ježíš ještě jednou a pak ještě jednou? Možná se ptá třikrát právě proto, že třikrát za sebou ho Petr zapřel. A kdyby ho zapřel 100x, zeptal by se 100x a tím by vlastně

řekl: Vždycky Tě budu milovat. I po tom stém zapření a útěku a prohře. A je na Tobě, zda i ty mě budeš mít stále rád.

Možná to dnešní kázání zní jaksi nevesele a netriumfálně s ohledem na to, jak velkou událost dnes oslavujeme. Ale je to neveselé? Netriumfální to určitě je. Triumfoval Ježíš, ne lidé. Ale je to právě Ježíšovo vzkříšení, ve kterém se odhaluje, jací opravdu jsme. Že jsme lidé. A že právě takové, nás Bůh přijímá a chce nás takové mít. A i my můžeme ve světle Ježíšova vzkříšení přijmout sami sebe. Bez všech okras a rádoby slušných a vznešených masek, které máme pořád potřebu na sebe dávat. Pořád si hrát na ty správnácké a vždy odhodlané Petry. Ne, při setkání se vzkříšeným Ježíšem můžeme být my, jací opravdu jsme. Copak to je neveselé? Vždyť to je krása.

Amen